

[Gert Petersen.]

og for sig være hip som hap i økonomisk henseende, om vi står udenfor eller indenfor. Den rapport forelå ikke, da ambassadøren skrev sin kronik, men det kan være værd at tage den betragtning med ind i billedet.

Men det er altså en bedømmelse, som er kommet med hensyn til dette udenrigspolitiske samarbejde, et udenrigspolitisk samarbejde, som er baseret på en Ministerrådsbeslutning, og om hvilket man ikke, medmindre man handler imod, hvad man har sagt i Bruxelles, hvor man accepterer beslutningerne, kan komme og sige i denne sal, at det vil vi ikke være med til, for dernede har man sagt, at vi vil være med til det, ved at acceptere beslutningerne.

Endelig til slut kan man sige til sig selv: dette her er måske megen teoretiseringen. Er der den store realitet i det, hvad er hensigterne hos fællesmarkedslandene? Her kan jeg henvise til, at den vesttyske forbunds-kansler Brandt har gjort det helt klart netop vedrørende dette udenrigspolitiske samarbejde, at det skal føre frem til et tæt samarbejde.

Han udtalte til det vesttyske blad „Publik“ — det har været gengivet herhjemme i Jyllands-Posten:

„Den vesteuropæiske enhed fuldbyrdes på den ene side gennem den trinvis virkeliggørelse af en økonomisk og valutærisk union. En vigtig etape vil være en europæisk fælles udenrigshandelspolitik. Desuden tager vi de første forsigtige, men praktiske skridt henimod udenrigspolitisk samarbejde i institutionaliseret form. Alt dette hænger sammen med optagelsen af nye medlemsstater.“

Han lægger altså ikke skjul på, hvor han vil hen.

Ja men så de nye medlemsstater da? De har måske en helt anden opfattelse? Ja, Danmark har det åbenbart. Men hvor tungt vejer Danmark i forhold til den nye medlemsstat, hvis den bliver optaget, og hvis det hele går i orden, som må interessere Fællesskabet mest, nemlig Storbritannien, som

kommer til at udrede en meget stor del af de økonomiske byrder, der knytter sig til at være medlem af Fællesskabet? Storbritanniens premierminister går jo endnu længere end Willy Brandt i retning af ikke alene udenrigspolitisk tæt samarbejde, sammen-smeltning, men også, som han har udtrykt det i Zürich, et samarbejde, der uundgåeligt vil føre et forsvarspolitisk samarbejde med sig. Så ved vi, hvor vi er henne.

Man kan sige, — jeg gentager det — man kan sige til slut: det er gætteeri, det, manden kommer med heroppe. Jeg svarer: det er den sandsynlige udviklingsvej. Det er på basis af de kendsgerninger, som foreligger indtil i dag, den sandsynlige udvikling. Jeg sværger ikke på, at det vil gå sådan, for det ved jeg ikke. Det kan regeringen heller ikke vide noget om. Men det er det sandsynlige, at de træk, som vi mærker op til i dag, og som har markeret sig meget stærkt, vil blive stærkere og stærkere, fremskyndet gennem engelske og tyske initiativer på basis af de trufne beslutninger, på basis af den Davignonbeslutning, der er truffet. Og så kan vi godt komme om 4, 5, 6 år og sige: vi havde slet ikke regnet med, at det ville gå sådan, og det er da egentlig meget kedeligt, og vi bryder os ikke om det. Så er det os, der har været for dumme, for vi har al grund til at regne med i dag, at det vil gå sådan.

Auken: Når jeg i dag tager ordet foruden mit partis ordfører, hr. Poul Dalsager, i dette vigtige spørgsmål om Danmarks eventuelle tiltræden til De europæiske Fællesskaber, sker det på vegne af et mindretal i den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Vi har i socialdemokratiet aldrig lagt skjul på, at der er delte meninger i partiet og fagbevægelsen, og at der foregår en livlig og konstruktiv debat omkring problemerne. Disse meningsforskelle afspejler den debat, der foregår ude omkring i befolkningen, i hjemmene, i foreningerne, i boligkvartererne og på arbejdspladserne.

Vi beklager ikke, at socialdemokratiet som en levende bevægelse er påvirket af de